

Kar rodoljubje v letih je nabralo,
Vesetje in ponos slovenski duši;
Kar tujca je okó občudovalo,
Vse ena noč nevsmiljeno razruši!
Od konca treba bo začeti znova,
Brez mere truda, sreča negotova!

Od juga lastovka je priletela, —
Otožno obletava mesto znano;
Kjer mirno gnezdo svoje je imela,
Podrto, pusto vse in razdejano!
Od tod, kjer se nesreča naselila
V kraj srečnejši nesó jo lahka krila.

Glas gré po zemlji: Bratje, pomagajte!
Vsi enega očeta smo sinovi;
Odprite srca in roké in dajte!
Sad dober blagi obrodé darovi;
Hitite lajšat vsi nesrečo grozno,
Na pomoč, bratje, da ne bo prepozno!

Jos. Stritar.

Kje si tí, država?

Kaplje, kaplje! — Kje si tí, država,
Avstrija? — Slovenec, sin ti zvesti,
Naj ne bo, če si mu mati prava,
Kakor kamen zapuščen na cesti.

Razdejano vse in pokončano!
Kamor se ozrè, zgolj razvalina;
Da sezida novo si Ljubljano,
Ti pomoči moreš mu edina.

Híti, híti! gleda te Evropa,
Če obilo daješ, ne stiskaje;
Sinom mati naj ne bode skopa,
Košček kruha se beraču daje!

Skop ni bil Slovén, ko v stiski hudi
Krí je zate treba bilo dati;
V stiski zdaj je on, dolžnost ti tudi
Svojo stóri, kaži, da si mati!

Jos. Stritar.

Po konci gláve!

Po konci spet, rojaki, tožne glave,
Zdramimo se iz žalosti globoke!
Dovolj z nebés bridkosti in težave,
Spet šibo Oče bo dejal iz roke;
V nas milostno se bo ozrl iz nova,
Nas pogubiti volja ni njegova.

Poljé razbije toča iz oblaka;
 Kaj tu, kaj tam je rastlo, ne pozna se;
 Obupanje premaga siromaka,
 Kakó prebije s svojci hude čase?
 Ko spet pomlad posije drugo léto,
 Z zelenjem novim je poljé odéto.

Bremena vajena že nam so pleča,
 In vajena potú so čela naša;
 Trud nam je brat in sestra nam nesreča,
 Trpljenje in bridkost vsakdanja paša;
 Razvadila Slovenca ni usoda,
 Prebila bo se tudi ta nezgoda.

Sam, kar imá, Slovén si je priboril,
 Ní stal pričakujoč pomoči tuje;
 Tako je prav! samo, kar sam si storil,
 Zares se tvoje delo imenuje.
 Pogum! sam sebi zvest Slovenec bodi,
 In stal ne bodeš zadnji med narodi.

Zaceli s časom se globoka rana,
 Srcá nam spolnijo se gorke želje:
 Spet, lepša, stala bela bo Ljubljana,
 Ponos Slovincu, dika in veselje,
 Pokrajinam slovenskim vsem svetišče,
 Vsem rodoljubja sveto bo ognjišče.

Oj skloni kvišku spet se, draga mati,
 Slovenija, očí povzdigni solzne svoje;
 Glej, mir in sprava zopet je med brati,
 Nesreča združila je sine tvoje;
 Ne le za zdaj! Gorjé njegovi duši,
 Kedor med brati mir nam zopet ruši!

Ljubezen brate nas pri delu druží,
 Ljubezen, ki slabosti prizanaša;
 Po svoje vsak naj domovini služi,
 Kaj trud rodil bo njemu, naj ne vpraša:
 Če ni celó med rodnimi je brati,
 Kje hočemo ljubezni še iskati?

Pod kládivom utrdi se železo,
 Vjunači, ne upogne nas nesreča;
 Sklenimo novo med seboj zavezo,
 Velika sila, naša moč je večja:
 Ne dajmo se! stojimo hrabro v boji,
 Pogum, na delo spet, rojaki moji!

Jos. Stritar.

